

Chronisters Klif

Simone van der Steeg

Chronisters Klif

Van dezelfde auteur:

De Vloek van Chronister

De Laatste Chronister

Chronisters Klif

Eerste druk november 2011

Tweede druk april 2013

Derde druk juli 2013

© 2011 Simone van der Steeg

Alle rechten voorbehouden

Auteur: Simone van der Steeg

Druk: Brave New Books

Omslagbeeld: Tiffany Peters

Omslagontwerp: Simone van der Steeg

Binnenwerk: Simone van der Steeg

ISBN 978 94 021037 7 9

NUR 285

www.simonevandersteeg.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Awather

Zonder hem zou dit verhaal nog steeds
alleen in mijn hoofd bestaan.

PROLOOG

Ik begrijp het niet. Het frustreert me. Is het een vloek of een gave? Of beide? Ik vraag me zoveel af, maar tot wie moet ik me wenden? Zal ik ooit iemand vinden die me begrijpt? Hopen dat er wellicht iemand anders bestaat die moet leven in deze vreselijke conditie is uitgesloten. Dat is teveel gevraagd. Bovendien hoop ik dat niemand zo hoeft te lijden als ik.

Het hoort onmogelijk te zijn en toch is het gebeurd. Veel mensen zouden er waarschijnlijk alles voor geven.

Maar ik niet.

Ik hoop vaak dat het op een dag voorbij zal zijn. Dat ik mijn ogen kan sluiten en na al die jaren weer eens uit kan rusten.

Waar heb ik dit aan verdiend?

Dit is geen leven. Dit moet de dood zijn.

Dit moet de hel zijn.

HOOFDSTUK 1

Met tegenzin sloeg ik nog een bladzijde om van mijn wiskundeboek. Ik was al minstens een uur aan het leren, maar er bleef niets hangen. Ik betrapte mezelf er steeds weer op dat ik uit het raam begon te staren, naar niets in het bijzonder.

Het regende buiten, al de hele dag. Nergens was aan te merken dat het over twee weken al zomervakantie zou zijn. Ik zuchtte geïrriteerd bij die gedachte. Nog twee hele weken naar school. Ik zag er als een berg tegenop.

De deurbel ging. Blij dat ik een excuus had om mijn wiskundeboek even weg te leggen, stond ik op om de deur open te doen.

Het was Jake, mijn oudste broer.

‘Sleutel vergeten?’ vroeg ik geamuseerd. Daar had hij de laatste tijd een gewoonte van gemaakt.

Hij knikte en sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Ik weet het, ik weet het. “Straks vergeet je een keer je sleutel en is er niemand thuis om open te doen. Dan sta je in de spoelende regen op straat en wat moet je dan?”’ De manier waarop hij mij citeerde was griezelig treffend.

Ik grijnsde, stapte opzij om mijn broer binnen te laten en sloot de deur achter hem. Ik vroeg hem hoe het was op zijn werk, maar toen hij met technische termen begon te smijten, haakte ik direct af. Jake was automonteur en als ik ergens niets van begreep, waren het auto’s.

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg Jake.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Ik heb gister al gekookt,’ antwoordde ik enigszins beledigd, omdat hij zich mijn geweldige spaghetti bolognese niet scheen te herinneren. ‘Malcolm zou vanavond koken.’

Jake zuchtte en sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Nou, dan bestel ik vast wat te eten.’ Hij liep de huiskamer in. Grinnikend liep ik achter hem aan.

Mijn jongste broer Malcolm was erg berucht om zijn kookkunsten, maar dat kwam voornamelijk doordat hij nooit kookte.

Terwijl Jake de trap op liep, plofte ik weer op de bank neer en griste mijn wiskundeboek van de salontafel. Ik wist dat het weinig zin had om te leren – er zou toch niets blijven hangen – maar ik moest het proberen. Ik kon me niet nog een onvoldoende op wiskunde veroorloven.

Met frisse tegenzin sloeg ik het boek open. Na ongeveer een kwartier – voor mijn gevoel leek het wel een eeuw – merkte ik pas dat ik steeds hetzelfde zinnetje opnieuw las.

Ten einde raad gooide ik het boek op tafel en keek chagrijnig naar buiten. Er bleef nooit iets hangen als het om wiskunde ging. Ik zou het na het eten nog wel een keer proberen. Ik moest koste wat het kost ervoor zorgen dat ik een voldoende zou halen. Ik kon het me niet permitteren te zakken voor wiskunde. Wat zouden mijn ouders wel niet hebben gezegd? Als ze nog hadden geleefd, tenminste...

Ik herinnerde het me nog als de dag van gisteren, hoewel het al langer dan vijf jaar geleden was. Mijn ouders zouden alleen even snel bij Jake op bezoek gaan, die in een dorpje verderop woonde. Twee uur later stond Jake echter bij ons op de stoep, samen met twee agenten. Hij hield zich groot, maar ik kon zien dat er iets mis was. Toen vertelden ze het ons. Het ergste wat ons had kunnen gebeuren, was ons daadwerkelijk overkomen. Mijn ouders waren beide omgekomen in een verkeersongeval. Aanrijding met een vrachtwagen. Beide ouders op slag dood. De nachtmerrie van ieder kind.

Op de begrafenis durfde ik niet in de kisten te kijken, bang voor wat ik zou zien. Bang dat ik me mijn ouders niet meer zou kunnen herinneren zoals ze geweest waren tijdens hun leven.

Ik was er kapot van en mijn broers natuurlijk ook. We wisten niet waar we heen moesten. We hadden verder geen familie en Jake was de enige die op zichzelf woonde. Bovendien zou Jake onze voogd worden, mocht onze ouders iets overkomen. Ze hadden er natuurlijk geen rekening mee gehouden dat dat ook echt nodig zou zijn.

Hoewel Jake in een klein appartementje woonde met maar twee slaapkamers, zijn we toch bij hem in gaan wonen. We konden nergens anders heen. Drie maanden lang hebben we met z'n vijven in dat appartement moeten wonen. Het was vreselijk.

Ik had een kamer gedeeld met Jake, Tyler had er een gedeeld met Ashley, en Malcolm had in de woonkamer moeten slapen, op de bank. We waren dan ook ontzettend opgelucht toen Jake met de mededeling kwam dat hij een groter huis had kunnen vinden. We zouden allen een eigen slaapkamer kunnen krijgen. Het zou echter wel betekenen dat Jake moest stoppen met zijn opleiding en fulltime zou moeten gaan werken, maar dat had hij ervoor over. Wel liet hij Tyler beloven dat hij ook een bijbaantje zou gaan zoeken, om te helpen. Natuurlijk vond Tyler dat helemaal niet erg. We konden in een groter huis gaan wonen!

Ik zuchtte diep. Het was moeilijk te geloven. Alweer bijna vijf jaar geleden sinds we hier waren komen wonen. Meer dan vijf jaar geleden sinds het ongeval...

In het begin lukte het Jake en Tyler amper om ons allemaal te onderhouden en de huur op te hoesten voor een huis als dit. Maar naarmate we ouder waren geworden, hadden we allemaal een baantje gezocht. Op den duur kon Tyler een

baan krijgen bij de bank, is Ashley geneeskunde gaan studeren aan de plaatselijke universiteit en kreeg hij een bijbaantje in de supermarkt, en Malcolm en ik zaten nog op de middelbare school en werkten allebei bij de snackbar, een paar straten verderop.

Ondanks alles is het toch allemaal nog redelijk goed gekomen.

Ik schrok op uit mijn overpeinzingen toen Jake ineens achter me stond. Ik had hem niet eens de trap af horen komen. Hij had een zelfvoldane grijns op zijn gezicht.

‘Ik ga maar echt wat te eten bestellen,’ deelde hij grinnikend mede. ‘Malcolm is weer eens vergeten boodschappen te doen.’

Ondanks mijn sombere gedachten kon ik een glimlach niet onderdrukken. Jake was de vrolijkheid zelve.

Hij plofte naast me neer op de bank en sloeg een arm om me heen. Zijn gezicht stond plotseling ernstig. ‘Wat is er, zusje?’ vroeg hij plechtig.

Ik had geen zin om over mijn ouders te beginnen. Het zou de stemming in huis alleen maar bederven voor de rest van de avond. Iets waar ik geen zin in had. Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik zat even te kijken naar dat “te koop”-bord in de tuin hiernaast,’ loog ik. ‘Ik vraag me gewoon af wanneer er eindelijk eens iemand komt wonen.’

Jake leek in mijn leugen te trappen. Hij keek bedenkelijk op naar het bord in de tuin dat hoorde bij het huis naast het onze. ‘Dat vraag ik mij eigenlijk ook wel af...’ zei hij. Hij beet peinzend op zijn onderlip. ‘Het staat al bijna een jaar leeg.’

Meneer en mevrouw Johnssen waren onze vroegere burens. Nadat hun kinderen het huis uit waren gegaan, waren ze verhuisd naar een kleiner optrekje.

‘Wiskunde, hè?’ vroeg hij plagend. Hij wist dat dat mijn slechtste vak was. Toen hij mijn gezicht zag, werd hij serieus. ‘Heb je een tentamen?’

Ik knikte. ‘Overmorgen.’

‘Zal ik je anders morgenavond even helpen?’ bood hij aan.

Ik had totaal geen zin om te leren, maar ik moest toegeven dat ik een beetje hulp wel kon gebruiken. Tyler was een ster in wiskunde. Ik knikte. ‘Graag.’

Hij knipoogde glimlachend en stond op. ‘Dan is dat afgesproken. Vanavond kan ik niet, ik ga naar Cheryl.’

Ik sloeg grijnzend mijn ogen ten hemel. Cheryl was Tylers vriendin, al sinds de middelbare school. Voor zover ik wist hadden ze vanaf de basisschool altijd bij elkaar in de klas gezeten en waren ze van jongs af aan al onafscheidelijk.

‘Is er ooit een dag waarop jij níét naar Cheryl gaat?’ vroeg ik spottend.

‘Ja, morgen,’ zei hij, terwijl hij mij liefkozend op mijn hoofd klopte. ‘Want dan help ik mijn lieve, kleine zusje met haar wiskunde.’

Ik onderdrukte de kinderachtige neiging om mijn tong uit te steken en wierp hem een afkeurende blik toe. Tyler knipoogde nog een keer plagend en liep toen de keuken in. Ik hoorde hem aan Jake vragen of hij alsjeblieft zijn auto mocht lenen, omdat hij vanavond bij Cheryl zou eten. Ik hoorde Jake iets terug brabbelen over dat hij zijn auto graag níét terug wilde als een stuk schroot en dat Tyler maar met de bus moest gaan. Verder volgde ik het gesprek niet. Mijn gedachten dwaalden af.

Ik staaarde naar het ‘te koop’-bord dat buiten in de regen stond, onder de dreigende lucht. Ik begon me écht af te vragen wanneer er iemand zou komen wonen. Het zou leuk zijn als er een paar mensen kwamen wonen met kinderen van mijn leeftijd, bedacht ik me. Er woonden hier veel te weinig jongeren

‘Veel te veel gedoe, zo’n groot huis,’ had mevrouw Johnssen gezegd. ‘Zoveel ruimte hebben wij niet nodig met z’n tweeën.’

Jake stond op. ‘Ik ga maar vast wat bestellen,’ zuchtte hij. Hij grijnsde wel naar me voordat hij de keuken in liep, maar ik wist dat hij baalde van Malcolms nalatigheid. Zo ging het iedere keer en hij wist natuurlijk ook niet meer wat hij met hem aan moest.

Ik wierp een blik op mijn wiskundeboek en besloot het vanavond maar weer even te laten voor wat het was.

Toen ik weer naar buiten keek, zag ik de auto van Ashley de oprit oprijden. Tyler en hij stapten uit. Blijkbaar had Ashley Tyler opgehaald van zijn werk, zoals hij wel vaker deed sinds Tyler zijn eigen auto in de prak had weten te rijden afgelopen herfst.

Ik hoorde de voordeur open en dicht gaan en Ashley en Tyler kwamen luidruchtig pratend de huiskamer binnen.

‘Hé, Karen,’ begroette Ashley mij. Ik antwoordde met een flauw glimlachje. Hij sprintte tot halverwege de trap en wendde zich toen tot Tyler.

‘Maar ik moet weer even studeren. We hebben het nog wel even over dat spel. Je moet het me echt een keer laten zien!’ Tyler en Ashley waren beide verslaafd aan computerspelletjes. ‘Maar ik moet vanavond ook nog werken! Kom haast tijd te kort!’ Voordat Tyler kon antwoorden, was Ashley al boven.

Tyler draaide zich om en kwam naast me zitten. ‘Hoi, Karey,’ zei hij en hij aaide me over mijn hoofd, opzettelijk mijn haar in de war makend. ‘Hoe was je dag?’ Zijn blik viel op mijn wiskundeboek en er verscheen een gemene grijns op zijn gezicht. Hij had precies dezelfde lach als Jake, terwijl ze verder eigenlijk helemaal niet zo op elkaar leken.

in het dorp. Al mijn vrienden woonden in de stad waar ik ook naar school ging of in een dorpje daar vlakbij. Het zou leuk zijn om ook wat vrienden dichterbij huis te hebben.

‘Hé, slaapkop!’

Ik schrok wakker en merkte dat ik in een rare houding lag, opgekruld in de hoek van de bank. Ik moest in slaap zijn gevallen.

Jake liet drie witte plastic tasjes op tafel ploffen. ‘Eten!’ riep hij enthousiast uit. Hij liep naar de trap en schreeuwde naar Ashley en Malcolm dat ze naar beneden moesten komen.

Ashley kwam als eerste de trap af. Hij had zijn werkkleding al aan. Hij plofte in een stoel tegenover mij en stortte zich op een van de plastic tasjes. Jake ging naast mij zitten en reikte mij een wit bakje aan waarvan ik geen idee had wat erin zat, maar het rook wel lekker.

Uiteindelijk kwam ook Malcolm de trap af sjokken. Hij negeerde ons volkomen, sjokte naar de tafel, griste een van de bakjes van tafel zonder te kijken wat erin zat en sjokte terug de trap op. Jake wierp me een geïrriteerde blik toe. Ik wist precies wat hij dacht: Malcolm was veranderd sinds onze ouders waren omgekomen. Hij was altijd vrolijk en hyperactief geweest, maar hij was na de dood van onze ouders extreem terughoudend geworden. Depressief was misschien een beter woord ervoor. Hij praatte niet veel meer tegen ons en als Jake het niet zo in de gaten hield, zou hij iedere dag spijbelen.

Ashley sprong op en rekte zich uit. ‘Ik ga naar m’n werk,’ zei hij, erg opgewekt voor iemand die van negen tot vijf op school zat en daarnaast ook nog eens iedere avond van zeven tot tien moest werken. Maar zo was Ashley nou eenmaal.

Jake en ik zeiden hem gedag en hij vertrok. We zwegen terwijl we ons eten opaten. Jake had het als eerste op, zoals

gewoonlijk. Ik had geen trek meer, dus ik zette mijn bakje ook aan de kant.

‘Hoef je niet meer?’ vroeg Jake hoopvol.

‘Tast toe.’

Hij schoof het bakje naar zich toe en at de rest van mijn eten op, waarvan ik nog steeds niet helemaal zeker wist wat het was.

‘Ga je nog iets doen vanavond?’ vroeg ik, puur om de stilte te verbreken. Ik wist dat Jake eigenlijk nooit iets ging doen, behalve werken en een huishouden runnen.

Maar tot mijn verbazing knikte hij. Ik keek hem verrast aan. Snel slikte hij een veel te grote hap eten weg. ‘Ik ga straks even naar hiernaast,’ zei hij.

Ik keek hem bevreemd aan. Danny Laughlin woonde naast ons. Een kalende, luidruchtige voetballer van middelbare leeftijd, die iedere avond straalbezopen thuiskwam. Niet bepaald het type waar Jake mee om zou gaan.

Jake merkte blijkbaar wat ik dacht en schudde lachend zijn hoofd. ‘Nee, niet naar die Laughlin! Daarheen.’ Hij wees naar het huis met het ‘te koop’-bordje. Ik keek hem fronsend aan.

‘Er komt vanavond een man kijken voor dat huis,’ legde hij uit. ‘Toen jij lag te slapen, belde mevrouw Johnssen. Ze vroeg of ik de man wilde opwachten en hem het huis zou willen laten zien. Wel toevallig, hè? Net nu we ons afvroegen wanneer er nou eindelijk eens iemand komt wonen. Ik ben benieuwd of-ie het huis koopt!’

‘Ik ook,’ moest ik toegeven. Na een jaar zou het wel weer eens leuk zijn om burens te hebben. Andere burens dan Danny Laughlin.

Jake stond op om de lege bakjes en plastic tasjes weg te gooien. Ik wierp een blik op de klok boven de televisie. Kwart voor zeven. Wat zou ik de hele avond moeten doen?

Halfslachtig wierp ik een blik op mijn wiskundeboek. Ik had mezelf al beloofd dat ik géén wiskunde meer zou doen vanavond.

‘Ik ben boven!’ riep ik uiteindelijk naar Jake en ik liep naar mijn kamer. Daar deed ik de deur achter me op slot, sloot de gordijnen en pakte mijn oude mp3-speler uit de onderste lade van mijn nachtkastje. Ik liet mezelf op bed vallen, zette mijn koptelefoon op en drukte op ‘play’. Zuchtend sloot ik mijn ogen. Ik luisterde bijna nooit muziek, maar op dit moment wist ik echt niets beters te doen.

Ik kroop onder de dekens en besloot de hele avond niets nuttigs meer te gaan doen en vooral niet meer aan wiskunde te denken.

HOOFDSTUK 2

Ik geeuwde en rekte me uit. Een waterig zonnetje dat door mijn raam naar binnen scheen, had me gewekt. Ik wilde me nog een keer omdraaien en verder slapen, maar plotseling schrok ik echt wakker. Ik vloog overeind en wierp een blik op mijn wekker, die '10:24' aangaf.

Bijna half elf! ging er door me heen. Ik had om negen uur al op school moeten zijn!

In paniek liet ik mezelf uit mijn bed rollen, smeede de koptelefoon van mijn nek die ik gisteravond niet af had gedaan en haastte me naar de badkamer. Snel poetste ik mijn tanden en wierp een blik op mezelf in de spiegel. Ik zag dat ik mijn kleren van gisteren nog aan had. *Perfect*, dacht ik bij mezelf. *Douchen komt vanavond wel.*

Ik griste mijn schooltas onder mijn bureau vandaan en sprintte naar beneden.

Toen ik de deur naar de hal open wilde doen, zag ik dat iemand er een haastig geschreven briefje op had geplakt met een stukje duct tape.

Karen,

Probeerde je vanochtend te wekken, maar deur zat op slot.

Heb je gered door je ziek te melden.

Heb gezegd dat je later op de dag misschien naar school komt als je je beter voelt.

Hoeft me niet te bedanken.

Jake

Ik kon een grijns niet onderdrukken. Jake had me weer eens gered.

Ik nam even rustig de tijd om adem te halen. Ik was ziek gemeld, er was niets aan de hand. Opgelucht liep ik de deur uit.

Terwijl ik de oprit afliep, controleerde ik snel of ik al mijn boeken voor vanmiddag wel in mijn tas had. Gelukkig zag ik dat ik niets vergeten was.

Toen ik langs het vroegere huis van de Johnssens liep, kon ik het niet laten een nieuwsgierige blik te werpen op het ‘te koop’-bordje in de tuin. Tot mijn grote verbazing was daar een ‘verkocht’-sticker overheen geplakt. Toen schoot het me weer te binnen dat Jake gisteren het huis had moeten laten zien aan een man die misschien geïnteresseerd was. Blijkbaar had hij geen tijd nodig gehad om erover na te denken en had hij het huis onmiddellijk gekocht.

Aan het einde van de straat kwam de bus naar de stad eraan rijden. De bus die ik moest hebben om op school te komen. Ik was al laat en ik wilde niet ook nog eens een half uur wachten op de volgende bus. Ik sprintte naar de bushalte. De buschauffeur sloot net de deur toen ik eraan kwam. Ik bonkte op het raam en hij opende de deur weer.

‘Net op tijd, meisje!’ merkte hij totaal overbodig op. Ik knikte vluchtig en liep door naar achteren. Ik was allang blij dat ik de bus had gehaald.

Toen de bus voor mijn school stopte, sprong ik er als eerste uit. Snelwandelend ging ik naar binnen. Ik keek op mijn horloge. Het was bijna middagpauze. Ik besloot vast wat te eten te halen en daarna plofte ik neer op een stoel in de kantine.

‘Karen!’ hoorde ik iemand roepen, toen ik net een hap van mijn hamburger wilde nemen. Ik keek achterom. Blijkbaar kwamen mijn klasgenoten er al aan.

dingen. Ik kon er vaak wel om lachen, maar Michelle kon er absoluut niet tegen. Ik beloofde haar dat ik de volgende keer wel mee zou gaan en voegde er grinnikend aan toe dat ik hoopte dat ze het zou overleven.

Ik kende Matthew en Michelle al vanaf de basisschool. Ze waren mijn beste vrienden. Gwen kende ik sinds Matthew haar aan ons had voorgesteld en ik mocht haar graag. Michelle daarentegen kon haar niet uitstaan.

Gwen en haar vriendinnen, Maddy en Kirsten, zaten twee klassen lager dan wij en vooral Michelle had een gruwelijke hekel aan hen. Ze hielden zich alleen maar bezig met hun uiterlijk, uitgaan en jongens.

Hoewel ik Gwen graag mocht, moest ik toegeven dat Maddy en Kirsten vreselijk waren. Ze deden er alles aan om andere mensen de grond in te trappen om zelf beter te lijken. En dat lukte. Ze waren zo ongeveer de populairste meiden van de school. Ik snapte niet hoe zo'n aardig meisje als Gwen het met hen uit kon houden.

De bel kondigde het einde van de middagpauze aan. Gwen klaagde dat ze nu Engels had en dat ze Matthew vreselijk zou missen in de tijd dat ze hem niet zou kunnen zien. Matthew kuste haar op haar wang en Michelle keek mij scheel aan en deed alsof ze moest overgeven in haar tas.

Gwen voegde zich weer bij Maddy en Kirsten, terwijl ik samen met Matthew en Michelle naar Nederlands liep.

De dag ging ongewoon traag voorbij. Ik kon me de rest van de middag maar niet concentreren. Mede doordat Matthew bijna iedere les naast mij zat en vertelde over hoe geweldig zijn relatie met Gwen was. Ik knikte en schudde mijn hoofd op de juiste momenten, terwijl ik eigenlijk met mijn hoofd al bij vanavond was. Matthew, Gwen en Michelle zouden gezellig naar de bioscoop gaan, terwijl ik de hele avond een afspraak

Michelle Suzuki plofte naast mij neer en griste een appel van mijn dienblad. ‘Ik hoorde dat je ziek was,’ merkte ze nonchalant op, terwijl ze een hap nam.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik voel me alweer wat beter.’

Even later kwamen Matthew Edwards en Gwen Firth aan de andere kant naast me zitten. Ze begroetten me enthousiast en gingen daarna weer op in een blijkbaar heftige discussie. Ik besteedde er maar geen aandacht aan. Matthew, Gwen en hun nutteloze onderwerpen. Ze maakten vaak ruzie om niets.

Opeens wendde Matthew zich tot mij. ‘Hey Karey,’ begon hij. Ik keek direct op van mijn dienblad. ‘Gwen, Michelle en ik gaan vanavond naar de film. Heb je zin om mee te gaan?’

Met tegenzin schudde ik mijn hoofd. ‘Ik zou graag meegaan, maar ik heb nog helemaal niet geleerd voor wiskunde. Tyler gaat me vanavond helpen, want ik snap er niets van.’

Michelle zuchtte geïrriteerd en rolde met haar ogen. ‘Kom op!’ riep ze gepikeerd uit. ‘We gaan naar die nieuwe horror! Die wil jij immers graag zien!’ Ze wierp me een veelbetekenende blik toe die ik negeerde.

‘Ik hou helemaal niet van horror!’ riep ik uit.

Michelle schoof haar stoel een stukje dichterbij mij toe. ‘Ik heb Matt al beloofd dat ik meega, maar ik heb geen zin om met dat verliefde stelletje de hele avond in de bioscoop te zitten!’ siste ze.

‘De film duurt niet de hele avond,’ troostte ik haar.

Zuchtend sloeg ze haar ogen ten hemel. ‘Je wordt bedankt,’ fluisterde ze giftig.

Ik grinnikte. Ik begreep wel wat ze bedoelde. Matthew en Gwen hadden sinds een half jaar verkering. Ze konden soms zo opgaan in elkaars aanwezigheid dat ze de wereld om hen heen vergaten óf ze maakten ruzie over de meest nutteloze

had met mijn broer en mijn wiskundeboek. Ik zuchtte hardop bij die gedachte.

‘Verveel ik je?’ vroeg Matthew enigszins geschokt. Ik beseftte dat hij nog steeds tegen me praatte.

‘Nee,’ loog ik. ‘Vertel verder.’

Ik kon absoluut niet goed liegen, dus blijkbaar kon het Matthew simpelweg niet schelen of hij mij verveelde of niet.

Uiteindelijk ging dan toch de bel. Zuchtend stond ik op en pakte mijn tas in. Matthew wendde zich tot Michelle en zei dat hij haar vanavond om acht uur op zou halen. Ze knikte nors, zei mij gedag en verdween het lokaal uit. Matthew wachtte tot ik mijn spullen had ingepakt en we verlieten samen het lokaal. Daar stond – wat een verrassing – Gwen al op hem te wachten, samen met Maddy en Kirsten. Gwen begroette mij vrolijk, terwijl Maddy en Kirsten mij een vuile blik toewierpen en vervolgens een valse grijns met elkaar wisselden. Ik glimlachte even naar Gwen en negeerde haar vriendinnen.

Gwen begroette Matthew net iets te uitgebreid voor iemand die haar vriendje maar drie uurtjes niet had gezien en vroeg toen opeens of Maddy en Kirsten vanavond ook mee konden naar de bioscoop en of Matthew hen ook zou willen ophalen. Nog voordat ik voor Michelle kon hopen dat hij ‘nee’ zou zeggen, antwoordde hij met een enthousiast ‘Tuurlijk, gezellig!’ en kuste Gwen hem dankbaar op zijn wang.

‘Ik kom jullie tegen achten wel ophalen,’ zei hij, zowel tegen Gwen als tegen Maddy en Kirsten. Maddy en Kirsten knikten ongeïnteresseerd en Gwen omhelsde Matthew alsof ze hem drie jaar niet meer zou zien. Matthew wurmde zich los uit haar omhelzing, knipoogde vluchtig naar de meiden en liep toen richting de uitgang. Snel zwaaide ik naar Gwen en liep achter Matthew aan. Hij sloeg grijnzend zijn arm om me heen toen ik hem inhaalde en trok me naar zich toe.

‘Wil je een lift?’ vroeg hij.

Ik knikte.

Hoewel Matthew gewoon in de stad woonde, bracht hij me af en toe naar huis. Autorijden was een van zijn grootste hobby's.

We liepen de parkeergarage in, stapten in de auto en reden richting mijn huis.

'Ik vind het jammer dat je niet mee gaat vanavond,' zei Matthew welgemeend.

'Ik ook,' zei ik waarheidsgetrouw. Ik zag al helemaal voor me hoe Michelle tussen Maddy en Kirsten ingepropt zou zitten op de achterbank van Matthews convertible, terwijl Matthew en Gwen gezellig voorin zaten. 'Maar je auto zit al vol nu Maddy en Kirsten ook meegaan.'

Matthew haalde zachtmoedig zijn schouders op.

'Zal Michelle het wel leuk vinden dat zij meegaan?' vroeg ik weifelend, hoewel ik het antwoord daarop wel wist. 'Ik bedoel... Had je het niet eerst even met haar moeten overleggen?'

'Geen idee,' antwoordde Matthew bedenkelijk. 'Ik zie niet in waarom ze het erg zou vinden. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd, toch?'

Ik knikte, hoewel ik het daar niet mee eens was. Zag Matthew dan echt niet in dat Michelle – zijn beste vriendin vanaf de basisschool – Gwen en haar vriendinnen helemaal niet mocht? Ik besloot er maar niet op door te gaan.

Sneller dan ik had verwacht waren we bij mijn huis. Matthew grijnsde. 'Uw halte, mevrouw.'

'Dank u wel, meneer,' grapte ik. Ik wenste hem veel plezier bij de film en stapte uit. Hij claxonneerde en reed de straat uit.

Tot mijn verbazing stond Jakes auto al op de oprit. Ik rommelde wat in mijn tas tot ik mijn sleutel gevonden had, stak deze in het slot en liep naar binnen. Onwillekeurig moest ik

denken aan Jake, die altijd zijn sleutels vergat. Ik grinnikte. Dat zou mij dus nooit gebeuren.

‘Ben je al thuis?’ riep ik in de richting van de woonkamer. De tussendeur ging open en Jake stak zijn hoofd om de hoek.

‘Hé, zusje,’ begroette hij mij. ‘Ja, ik kon wat eerder weg vandaag. Er was niet zo veel te doen.’ Hij stak een briefje in de lucht dat ik herkende van vanochtend.

Ik keek hem grijnzend aan, terwijl ik mijn jas ophing. ‘Perfecte reddingsactie,’ gaf ik toe.

Jake haalde hoogmoedig zijn schouders op. ‘Je was in een diepe slaap, volgens mij.’

Ik knikte. ‘Ik zal het wel nodig hebben gehad.’

Jake stapte opzij en hield de deur voor mij open. Ik liep langs hem heen de keuken in en hij kwam achter mij aan. Terwijl ik wat drinken voor mezelf inschonk, ging Jake aan de eettafel zitten.

‘Heb je het bord gezien hiernaast?’ merkte hij quasi-terloops op.

Ik grijnsde naar mijn broer. Ik had al zo’n vermoeden gehad dat hij daar direct over zou gaan beginnen. ‘Jazeker,’ antwoordde ik. ‘Schuilt er een goede verkoper in jou?’

Jake lachte en haalde zijn schouders op. ‘Die kerel was laaiend enthousiast. Ik liet hem het huis zien en hij zei direct dat hij het graag wilde kopen. Dus ik heb de Johnssens meteen opgebeld en blijkbaar is het geregeld, aan dat bord in de tuin te zien.’

‘Dat is wel heel erg snel,’ merkte ik op. ‘Wat was het voor een man?’ Ik hoopte dat hij zou zeggen dat het een gezin met tieners was.

‘Een jonge vent,’ antwoordde Jake tot mijn teleurstelling. Hij fronste. ‘Volgens mij nog jonger dan ik. Ik schat hem begin twintig. En hij is alleen.’

Ik grimaste, terwijl ik een slok van mijn cola nam. 'Wat moet hij alleen in zo'n groot huis? Dat ding heeft zes slaapkamers.' Het was eenzelfde soort huis als waar wij in woonden.

Jake haalde zijn schouders op. 'Ik weet het ook niet. Ik vroeg nog of hij er een studentenhuis of iets dergelijks van wilde maken, maar hij zei dat het gewoon voor zichzelf was.' Even leek hij in gedachten verzonken, maar daarna wendde hij zich weer tot mij. 'Zeg, zou jij vanavond willen koken?' vroeg hij aarzelend.

Ik keek hem vragend aan.

'Ashley zou vandaag koken,' beantwoordde hij mijn blik. 'Maar hij moet vandaag een uur eerder beginnen dan normaal, dus hij gaat gelijk vanuit de universiteit naar z'n werk.'

Ik keek hem fronsend aan.

'Alsjeblieft?' vroeg hij smekend. 'Jij kookt het beste van ons allemaal.'

Ik zuchtte. Op die manier kon ik toch niet weigeren? 'Moet ik nog boodschappen doen?' vroeg ik.

Jakes gezicht klaarde direct op toen hij beseftte dat dat een 'ja' was en hij schudde zijn hoofd. 'Je kunt de lasagne maken die Malcolm vorige week "vergeten" was klaar te maken.' Ik kon de aanhalingstekens in die zin gewoon horen.

Onwillekeurig moest ik grijnzen. Jake grijnsde terug en stond op. 'Ik ga even wat aan mijn auto prutsen.' Hij verliet de keuken via de achterdeur.

In één teug dronk ik mijn glas leeg en besloot vast met het eten te beginnen. *Het scheelt dat Malcolm soms vergeet te koken*, dacht ik, in mezelf grinnikend. *Nu hoef ik er tenminste niet meer uit voor boodschappen.*

Die avond at ik samen met Jake, Malcolm, Tyler en Cheryl mijn zelfgemaakte lasagne. Cheryl complimenteerde mij om mijn kookkunsten en beloofde dat ze na het eten weg zou gaan, zodat Tyler mij kon helpen met mijn wiskunde. Ik mocht

Cheryl graag. Ze was altijd vriendelijk tegen iedereen en erg behulpzaam.

Na het eten verdween Malcolm – zoals gewoonlijk zonder ook maar iets tegen iemand te zeggen – gelijk weer naar boven. Zijn gezicht was ondoordringend achter zijn halflange, sluike, zwarte haar. Het was op zich al een wonder dat hij met ons aan tafel had gegeten.

Zoals beloofd vertrok Cheryl direct na het eten. Ze zei ons gedag en wenste mij succes met mijn wiskundeproefwerk van morgen. Jake beloofde mij dat hij die avond de afwas zou doen, zodat ik meteen aan mijn huiswerk kon beginnen. Ik wilde voorstellen dat ik zelf nog wel even zou afwassen, maar ik wist dat het verstandiger zou zijn om direct te beginnen met leren.

Vlak na het eten trokken Tyler en ik ons terug in mijn kamer.

In het begin dacht ik dat ik er nooit iets van zou gaan begrijpen, maar Tyler legde alles heel goed uit. Nog niet eens een uurtje later snapte ik alles van het hoofdstuk dat ik moest leren. In het boek was alles zo ingewikkeld, maar wanneer Tyler het uitlegde, leek het allemaal zo simpel.

Tyler koos een paar lastige opdrachten uit het boek voor mij uit, zodat ik kon oefenen. Het ging verrassend goed. Hij glimlachte goedkeurend, zei dat het wel goed moest komen met de toets van morgen en verliet mijn kamer.

Tevreden liet ik me achterover op bed vallen. *Waarschijnlijk zal ik morgen wel een voldoende halen op de toets*, bedacht ik me. Voor zover ik het me kon herinneren, was dit de eerste keer dat ik een hoofdstuk uit mijn wiskundeboek daadwerkelijk snapte. Misschien moest ik Tyler vaker om hulp vragen.

Ik stond op om me om te kleden. Ik besloot op tijd naar bed te gaan, zodat ik goed uitgerust zou zijn voor het proefwerk.

Nog even volhouden, zei ik in gedachten tegen mezelf. *Het is bijna zomervakantie.*

Snel poetste ik mijn tanden, zette mijn wekker en dook mijn bed in. Al snel viel ik in slaap.

Tot mijn genoegens merkte ik de volgende dag dat de wiskundetoets een eitje was. Mijn pen vloog over het papier en Michelle keek mij half verbaasd, half geïrriteerd aan toen ik als eerste opstond om mijn toets in te leveren en het lokaal te verlaten. Ik vermoedde dat ze de avond ervoor de hele avond had zitten mokken in de bioscoop. Ze had de hele ochtend nog geen woord met Matthew gewisseld en, aangezien Matthew de hele ochtend bij mij had gezeten, had ik ook nog niet de kans gehad om met haar te praten.

Ik ging aan onze vaste tafel in de kantine zitten en besloot op Matthew en Michelle te wachten, ook al was ik al uit. Ik zou wel een bus later nemen. Al snel – een kwartier voordat de pauze begon – kwam Matthew naast me zitten, met een grote glimlach op zijn gezicht.

‘De toets ging goed?’ gokte ik.

Tot mijn verbazing schudde hij zijn hoofd, nog steeds lachend. ‘De toets was een ramp,’ merkte hij op, alsof het er niet toe deed. Hij leek in zijn eigen gedachten op te gaan. ‘Maar het was gister zo gezellig in de bioscoop met Gwen, Maddy, Kirsten en Michelle.’

Hij sprak al hun namen uit, maar ik vermoedde dat het alleen om Gwen draaide.

‘Mooi,’ zei ik laconiek. Ik vroeg me af of Michelle het net zo gezellig had gevonden. Dat hoefde ik natuurlijk niet aan Matthew te vragen. Hij had waarschijnlijk nauwelijks iets gemerkt van haar aanwezigheid.

Toen de bel ging en de kantine volstroomde, kwam Michelle mokkend naast me zitten.

‘Hoe ging het?’ vroeg ik, hoewel die vraag volkomen overbodig was. Michelle was zo mogelijk nog slechter in wiskunde dan ik.

Ze keek me nors aan. ‘Slecht,’ antwoordde ze bruusk. Ik besloot er maar niet op door te gaan.

‘Hoe was het gister in de bios?’ vroeg ik. Dat antwoord kon ik ook wel raden.

‘Ja, klote,’ was haar korzelige antwoord.

Ik keek haar vragend aan.

‘Maddy en Kirsten waren de hele tijd over mij aan het roddelen,’ zei ze, op een toon alsof ze blij was dat ze haar verhaal even kwijt kon. ‘Echt op zo’n manier van “we doen net of het geheim is, maar stiekem hopen we dat je hoort wat we zeggen, zodat je je rot gaat voelen”. Echt walgelijk!’ Haar imitatie van de vervelend hoge stemmetjes van Maddy en Kirsten was griezelig treffend.

Ik begreep precies wat ze bedoelde. Zolang ze iemand een slecht gevoel konden bezorgen, waren Maddy en Kirsten tevreden. Daar maakten ze geen geheim van.

Op dat moment kwamen Gwen, Maddy en Kirsten de kantine binnen huppelen, verward in een – in hun ogen – belangrijk gesprek over de nieuwe kleren die Lucas Haden aan had.

‘Hij is echt wel de knapste jongen van de school!’ verzuchtte Maddy bewonderend, terwijl zij en Kirsten aan onze tafel neerploften – weliswaar zo ver mogelijk bij Michelle en mij uit de buurt – en ons geen blik waardig keurden.

Kirsten liet uitgebreid merken dat ze het volkomen eens was met Maddy, wat Lucas betrof. Ze begon over zijn glanzende haar, dat blijkbaar perfect was, en vertelde trots dat ze hem vorige zomer een keer op het strand tegen was gekomen en toen even met hem had gesproken. Daarna ging het er alleen nog maar over hoe gaaf het zou zijn als ze Lucas’ vriendin kon

zijn. Uit het verhaal kon ik niet opmaken of dat nou ging om Lucas zelf of om het feit dat hij een klas hoger zat dan zij en ze dan dus een ouder vriendje zou hebben. Het leek beide even zwaar te wegen voor Kirsten.

Ondertussen was Gwen naast Matthew neergeploft en, na hem uitgebreid te hebben begroet, wendde ze zich tot mij.

‘Karen, je hebt echt wat gemist gisteren!’ riep ze enthousiast uit. ‘Het was zo gezellig. En die film was echt gaaf! Wel eng, maar echt heel leuk!’

Ik probeerde een oprecht vrolijke glimlach tevoorschijn te toveren, maar volgens mij leek het meer op een verformfaaide grimas. Het leek Gwen niet te storen. Ze glimlachte naar me en wendde zich weer tot Matthew, die overduidelijk al haar aandacht voor zichzelf wilde.

Ik keek Michelle aan en zij rolde met haar ogen, hoewel ik wel dacht te zien dat ze onwillekeurig toch moest lachen.

‘Daar is hij!’ hoorde ik Kirsten ineens opgetogen sissen. Maddy en Gwen keken verrukt op, terwijl Matthew zijn vriendin een verbaasde, afkeurende blik toewierp.

Als vanzelf volgde ik hun blik, net als Michelle.

Aan het einde van de gang kwam Lucas Haden aanlopen. Een lange, gespierde, zongebruinde jongen, die een klas lager zat dan ik. Hij had kort, zwart haar, hagelwitte tanden en was zo ongeveer de populairste jongen van de school. Ik begreep populariteitskwesities nooit echt zo goed, maar alle meisjes schenen dol te zijn op Lucas Haden.

Quasi-nonchalant kwamen hij en zijn vrienden, die volgens mij Raymon en Derreck heetten, de kantine binnenlopen. Haastig maakten een paar giechelende meisjes, die aan de tafel naast ons zaten, plaats voor hen, maar Maddy was eerder.

‘Lucas!’ riep ze opdringerig. Kirsten en Gwen keken haar vol bewondering aan.

Lucas draaide zich om en glimlachte een bijna lichtgevend glimlach naar Maddy. Hij mompelde iets tegen zijn vrienden en ze kwamen onze kant op. Lucas schoof een stoel bij en ging tussen Maddy en Kirsten in zitten, terwijl de andere twee plaatsnamen tussen Gwen en Maddy.

Maddy en Kirsten begonnen een geanimeerd gesprek met Lucas over van alles en nog wat. Ik kon het niet volgen. Het leek wel of populaire mensen een andere taal spraken.

‘Leuke jongen, hè?’ giechelde Michelle, met haar ogen op Lucas gericht.

Ik keek haar verbaasd aan. Michelle gedroeg zich nooit zo belachelijk. Ze gedroeg zich meestal geïrriteerd en cynisch, maar ineens leek ze op een giechelende brugklasser.

Ze zag mijn blik – nadat ze haar ogen van Lucas had weten los te weken – en trok geïrriteerd haar wenkbrauwen op. ‘Ga me nou niet vertellen dat je dat niet ziet!’ siste ze. Dat klonk al iets meer als de Michelle die ik kende.

‘Hij is wel... oké,’ zei ik stoïcijns. Michelle nam me in zich op vanuit haar ooghoeken. Ik besepte dat ze niet in mijn leugen trapte.

‘Ach, hij ziet toch niets in ons,’ lachte Michelle. ‘Waarom zou hij ons zien staan, als hij omringd wordt door een stel irritante, kleine derdejaars. Wie wil dat nou niet?!’

Ik onderdrukte een lach. Maddy wierp mij een vernietigende blik toe. Michelle en ik keken elkaar grinnikend aan. Ik had het vermoeden dat Michelles opmerking net iets te luid was geweest.

Toen de bel ging, stonden Michelle, Matthew en Gwen op. Michelle en Matthew hadden nu een blokuur aardrijkskunde, een vak dat ik niet in mijn pakket had en tevens het enige vak dat we niet met z’n drieën hadden. Ze wensten me een prettig weekend en gingen naar het lokaal.

Gwen probeerde Maddy en Kirsten mee te sleuren naar de les, maar ze leken Lucas absoluut niet met rust te kunnen laten. Ik onderdrukte de neiging om overdreven te zuchten. Ik kon me altijd zo vreselijk storen aan hun oppervlakkigheid.

Uiteindelijk stonden Maddy en Kirsten op en, na wel tien keer te hebben gevraagd of Lucas écht niet mee kon naar de bioscoop deze zondag, wensten ze hem een fijn weekend, negeerden mij volkomen en liepen de gang in.

‘Fijn weekend, Karen!’ riep Gwen glimlachend, voordat ze achter haar vriendinnen aan huppelde.

‘Fijn weekend,’ mompelde ik haar na. Ze was toch al buiten gehoorsafstand.

Ik bleef achter met Lucas en zijn vrienden, terwijl de kantine langzaam leegliep. Ik keek op mijn horloge en zuchtte. Ik had de bus gemist. Ik was van plan geweest de bus van kwart over twaalf te nemen, maar ik had niet op de tijd gelet. De bus van kwart voor één dan maar.

‘Hé, man, ik spreek je later,’ hoorde ik de blonde vriend van Lucas zeggen, die volgens mij Raymon heette. Hij klopte Lucas op zijn schouder en liep de kantine uit.

‘Later,’ zei zijn andere vriend, die dan Derreck moest zijn. Hij haalde Raymon in en ze liepen samen naar de uitgang. Derreck leek tamelijk veel op Lucas, maar om de een of andere reden was hij toch een stuk minder populair.

‘Later!’ riep Lucas hen na. Hij bleef bij mij aan tafel zitten en ik voelde gewoon dat hij me aankeek. Ik bleef voor me uit staren, naar niets in het bijzonder. Om de een of andere reden durfde ik Lucas niet aan te kijken. Mijn ogen flitsten een fractie van een seconde in zijn richting en hij greep zijn kans.

‘Karen, toch? Uit de vijfde?’ vroeg hij, nieuwsgierig maar hartelijk.

Ik knikte. ‘Lucas, toch? Uit de vierde?’ vroeg ik, hoewel ik dat allang wist.

Na ongeveer een uurtje waren we bij mijn huis. Toen hij mijn straat in reed, begon hij langzamer te rijden, omdat hij niet precies wist waar hij moest zijn. Toen we mijn huis naderden, gebaarde ik dat hij kon stoppen. Dat deed hij, en ik stapte af en gaf hem zijn helm terug.

‘Nu moet je dat hele eind weer terug rijden...’ mompelde ik schuld bewust.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Zolang het niet regent, maakt het mij niets uit.’

Op slag begon het te regenen. En niet zo’n klein beetje ook. Lucas lachte om die belachelijke timing. ‘Ga maar gauw naar binnen!’ Het leek alsof hij zijn helm op wilde zetten, maar hij stond aarzelend aan de leren riempjes te friemelen. Ik bedacht me dat hij misschien graag bij mij thuis wilde schuilen. Misschien was het sowieso wel zijn bedoeling geweest nog even mee naar binnen te gaan nadat hij me had thuisgebracht.

‘Wil je anders binnenkomen?’ vroeg ik opgelaten.

‘Dat hoeft niet, hoor,’ antwoordde hij onzeker. Hij lachte zijn bijna lichtgevende glimlach. Vreemd genoeg voelde ik een soort teleurstelling. ‘Ik bedoel, ik wil wel,’ zei hij vlug. ‘Maar ik wil je niet tot last zijn.’

‘Je bent niet tot last,’ mompelde ik, terwijl ik naar de grond keek. Ik kon hem om een onverklaarbare reden niet recht in de ogen kijken.

Even bleven we zo staan. Toen stapte Lucas van zijn brommer en zette de motor af. Hij reed het ding de oprit op en parkeerde het naast ons huis.

Hoopvol liep ik achter hem aan. ‘Dus je blijft nog even?’ vroeg ik net iets te gretig. Waarom gedroeg ik me zo belachelijk?

Hij scheen de verwachting in mijn stem niet op te merken en knikte lachend.

Snel opende ik de deur, zodat we naar binnen konden. Ik wees Lucas waar hij zijn jas kon ophangen, hing mijn eigen jas

Hij leek verrast door het feit dat ik zijn naam kende en hij knikte. Hij stond op en ging op de stoel naast mij zitten.

‘Tussenuur?’ vroeg hij, waarschijnlijk alleen om de stilte te doorbreken.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ben al uit, maar ik wacht nog even op de bus.’

Hij keek me grijnzend aan.

‘Jij ook?’

Hij leek te aarzelen. ‘Ik wacht eigenlijk nergens op,’ gaf hij toe. Weifelend stond hij op. ‘Zal ik je anders een lift geven?’ vroeg hij, zo snel dat hij bijna over zijn eigen woorden struikelde. ‘Ik ben op de brommer.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik woon buiten de stad.’

‘O,’ zei hij. Om de een of andere reden leek hij teleurgesteld. ‘Maar ik vind het niet erg om even om te rijden, hoor!’ voegde hij er hoopvol aan toe. ‘Het is geen moeite.’ Hij keek me vragend aan. Toen ik geen antwoord gaf, vroeg hij enigszins ongeduldig: ‘Rijd je mee of niet?’

‘Waarom ook niet?’ antwoordde ik zo onverschillig mogelijk. Ik stond op en liep achter Lucas aan naar buiten. Onderweg naar de parkeergarage legde ik hem uit waar ik woonde. Lucas woonde gewoon in de stad, maar hij scheen het niet erg te vinden zo ver om te rijden. Hij haalde zijn glanzende, rode brommer uit de stalling, gaf mij zijn helm en gebaarde dat ik achterop moest gaan zitten. Toen ik de helm op had gezet en eindelijk zat, startte hij de brommer.

‘Moet jij geen helm op?’ riep ik boven het lawaai uit, terwijl ik mijn helm recht zette.

Onverwachts trok hij op, waardoor ik me van schrik aan hem vastklampte. Het waaide hard en het was erg koud. Ik had het gevoel dat mijn handen eraf vrozen. En dat terwijl het zomer was.